

Но той не избѣли,
 тръгна къ Маринопѣли, *)
 Отъ Търново стана,
 рѣсчѣшкѣй пѣтъ фанѣ,
 Тѣ се наредѣха,
 и г' испровѣдиха,
 Съ миръ го испратиха,
 назадъ се вратиха.

Пѣснь втора.

Златѣ години стѣгнахмѣ,
 Сѣлтѣнъ Меджитѣ видѣхмѣ.
 Башѣте ни не са виждали,
 дѣдѣте ни не са чѣвали.
 Такѣвзи премѣлостивъ Царѣ,
 и такѣвз добаръ Господарѣ.

*) Маринопѣли ѣ еднѣ малко сѣлце влѣзо до Търново, колкото едѣнъ погледъ.